

wödinud ette wöita. — Lena ja Luisa, kes jest mid:
dagi ei teadnud, pañid imels, et koer iggalord
hambid ärritas kui Niggulas liigi tulli. Näddal
pärrast sedda tullid ühel päwal kolm tuggewad wö:
rast meest ja tahtsid waesid lapsi ning nende koera
endale tallutajaks. Agga et nende teekond wägga pif
ölli sellepärrast jäiwad lapsed maha ja saatid koera
üksi wöerastele juhiks. Ohto otasid nemad koera
taggas, koer ei tulnud; öö tükkis peale ja sundis
wässind lapsi maggam, agga nende sobber Luupluup
ei tulnud koddo. Nemad otasid enam kessöoni ja
kuulasid kas koer ei piddand ulse tagga kraapima
ehl haukuma, tunni nad wiimaks murre ja wässi
muse pärrast maggam uimisse. Teisel omilul üles:
ärkades lootsid nemad et koer nende asseme körwas
piddi puhkama; ka seogi lootus jäi tühjaks. Müud
ruuttasid nemad senna paika, kus nemad igga omiku
koeraga teekäijade tullemist otasid, agga ka siin ei
leitud koera, egga teadnud seddag iks neil teel wasto
tulli koerast sõnumid anda, tunni wiimaks Niggulas
tulli ja neile rääkis, sudda need kolm wöerad koera
warrastanud ja rikla Inglaelse lalli inna eest ärra
münud. Lapsed] ehmatasid selle kurja sõnumi peale
nönda ärra et nad koddo töötasid, issa aua peale
maha istusid ja seal nuttuga oma süddame koormat
pliidsid kergitada. Siin püdis teine ödde teise süd:
dant kergitada, agga kust troosti wöita kui sudda
ahastust täis on.

Nelli piika furblito päwa olli jubba pärrast
koera ärrakaddumist möda läinud ja illa joosid laste
silmavee-pissarad veel nende toitja järrel. Kui wies
öö möda jöudnud seal ärtatas omikul Lena rõemu
elli norema õe ünest. „Luupluup!“ küssendas Lena
wabbisewa keelega, ja otsego olles pifse-nool tedda
putunud, teggi Luisa ällitselt silmad lahti ja hüs:
dis rõemuga: „Luupluup!“ ja fargas assemelt üles.
Luupluup siamas öppinud kombel laste asseme jalge:
otsas maas, töstis kutsmisse peale oma pääd ja lip:
putas sabba; agga tema suured lähed silmad ollid
litaks prauls kollo paistetanud ja üsna wöerafs läi:
nud. Paljo, ossalt suggawad ja otsego noa terraga
leigatud hawad, mis tarretand werrega folko lii:
mitud ollid, teggid koera näo wöerafs. Tema kael,
pä ja niña ollid turssund; kaela ümber joostis üls
werrine triip, seit nahk olli löige karwadega maha
aetud; jallad näitasid nisama paistetand ja tükkalt
werri-marrastil, mis wälja näitas et koer piika teed
oli täinud. Agga siin, armas luggeja, nääd siina
kahe hallastaja ning armoeitluku Samaria naiste
kujud, seit nuttes leige weega koera hawad puha:
stavad, klaasi tulla harust wälja noppivad,
hawu ölliga wöidwad ja nartjude sisse mähivad.
Wötle sedda luggedes, waljo süddamega inimesed
nduks, ellajade wasto armoeitlukud olla, sedda Inimal
kui teid maa peale on loonud, ja kellele Tema kui
teile rõemu ja wallutundmist süddamesse pannud! Ei